tormama. „Selle ilmaga ta wisſist ei tulle!“ mötles Krööt jälle, ja arwas ſelle möttega rahhu leidma, agga ei leidnud mitte. Kurwa melega istus ta akna ette ja watas ükſiſilmi merre pole, kus ommeti muud ei olnud nähha, kui ſüsſimmusta pimmedat, egga muud kuulda, kui laenete kohhiſemiſt ja länstule ülgumiſt. Krööt istus kaua wahtides, kumni umni ta ſilmad kinni pannı. Rahhutu umni ei te ſuremat head! Mittu ja mittu korda, tuul pannı toa ſeinad raggiſema, nagu tahhaks neid paigalt tösta ja murda, ja ſiis ajas ka unne naeſe ſilmiſt, et ta ülles kargas, jälle hakkas ſures waewas wahtima ja kulama, kumni neste maggama jäi. „Oh Issand, minnu Jummal! hüdis ta ſiis, — anna armuſt, et Maddis nüüd merre peal hädda egga hukkatuſſe ſiſſe ei jä!“ Nönda ta pallus, agga hirm jäi ſüddamesſe, et palwe järrel ikka jälle ſe mötte temmal tulli: „ehk ta agga on koju tullemas! oh et ma lampi ei wöi pöllema ſüdata! minnu holetus ſe on, et ölli ärralöppenud!“

Kaua aega olli naene nönda otamud, ſiis heitis nattukesſeks ajaks wodi. Agga ſüddame murre läks ſiin weel ſuremaks. Ta tönſis ülles, otſis köik küündlad kokku, palju neid leida olli ja pannı neid lambi aſemele akna peale pöllema. Agga tuul puhhus kangeste akuate wahhelt läbbi,

künal kustus küünla järrel, egga polnud ſeſt ennam luggu, ſeſt pea hakkas ka koidu walge tönsma.

Kues pääw olli käes, ne päwaga nus kartus ja uus lotus. Siis tulli nende wanna tru ümmardaja, Anna nimmi, ruttuste tuppa ja ütles: armas perrenaene! tulge watama, we peal on nähha nagu ühhed laewa warremed. Krööt watas aknaſt; jah laewa masti ſuggune pu ujus keſk lahhes. Seddamaid kästi kaks ſullaſt padiga wäljaminna, kas leiakſid muid laewa tükka weel. Krööt iſſe ſeiſis randas; käed ollid risti pandud, ſilmad wataſid masti peale odates, et ſe mäele piddi tullema. Temma ſüdda wärriſes rindus. Sadda korda olli ta enne tormide järrel laewa tükka omma lahhe peal näinud. Need ollid kül ka temma mele halledaks teinud nende inimeste pärraſt, kelle ſurmaſt nad tunnistuſt andſid, — agga wiimne mötte olli muidu ommeti ſe olnud, et ſedda ennam puid merri wäljaajab, ſedda ennam ſaab küttikſe abbi talweks. Täna, kui ta laewa tükka merre peal näggi, olli hoopis teine luggu. Se tulli ſeſt, et Maddis wöis olla hukka läinud temma holetuſſe pärraſt. Kes ſiin ilmas temma armſam olli, ſellele ta ehk iſſi ſurma ſüüks ſanud. Wanna Anna tulli ka teaſt wälja perrenaeſe jure; tuul puhhus weel ikka kangeste nende wastu ſilmi. Nüüd hakkas laewa maſt, mis nad